

at komme til Stede ved Jordefærd, og han har ladet dette Interview staa upaatalt, og uberigtiget. Det er saa tydeligt som noget en bestemt Tilkendegivelse fra Præstens Side. Jeg beklager derfor, at den ærede Kultusminister ikke har villet give denne Præst en saadan Paamindelse, en saadan Dadel. Men hvad Hovedsagen angaar, henviste den ærede Minister til, at der vilde blive forelagt Lovforslag, i hvilke Spørgsmaalet om de røde Fane vilde blive optaget, og det er det, som her foreligger i denne § 13. Jeg maa desværre beklage, at jeg ikke kan være tilfreds med denne Løsning. Jeg tror, at der med den nu gældende Lovgivning vil være langt bedre Mulighed for en frisindet Kultusminister til at skaffe Ret og Retfærdighed paa dette Omraade, end der vil blive, hvis denne § 13 vedtoges uforandret. Jeg kan ikke se andet, end at den ærede Kultusminister i dette Øjeblik maatte kunne forbyde en Præst at nægte Adgang for den røde Fane. Der staar i den gældende Lov, at Præsten skal paase, at alt foregaar sømmeligt og med Orden, der maa ikke gives Forargelse eller voldes Uorden. Men det er ikke den røde Fanes Tilstedeværelse, der giver Forargelse eller voldes Uorden, det er Præstens Forbud derimod. Jeg kan ikke se rettere end, at Kultusministeren maatte kunne skride ind mod de Præster, der forbyde Medlemmerne af et her i Landet bestaaende Parti af Fagforeningerne, der ere anerkendte af Staten, Adgang til at lade sig ledsage af deres Fane. Den højtærede Kultusminister udtalte jo tilmed i Lørdags om Socialdemokratiet, at det var ikke noget kristendomsfjendsk Parti, han tog endog Socialdemokratiet i Forsvar mod visse socialdemokratiske Ledere. Det sidste skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa, men kun bemærke, at jeg er overordentlig glad ved den første Udtalelse af den højtærede Kultusminister om Socialdemokratiet som et ikke kirkefjendtligt Parti. Det er en Udtalelse, som har stor Betydning; den har ogsaa sin store Betydning over for det ærede Medlem for Vinderup (Svendsen) og afkræfter fuldstændig, hvad han har udtalt i Dag.

Naar den højtærede Minister saa tog Socialdemokratiet i Forsvar mod visse Ledere, skal jeg dertil bemærke, at inden for Socialdemokratiet har naturligvis ethvert Medlem fuldstændig Trosfrihed, ligesom vi ellers have i Danmark. Der er Ledere og Medlemmer af Socialdemokratiet, der have en anden Opfattelse af den mo-

derne Kultur end den, den højtærede Minister i Forgaars gav Udtryk for. Nu vel, men der er ogsaa Medlemmer af Venstre og Medlemmer af Højre, der have en anden Opfattelse. Den højtærede Ministers Kollega Trafikministeren roste for ikke mere end et halvt Aar siden netop Socialdemokratiets Ledere, fordi de stod paa den moderne Kulturs Standpunkt, som den højtærede Kultusminister i Lørdags ikke kunde anerkende. Han omtalte deres Ledere med Respekt, netop fordi de sprede Lys i mange Hjem, hvor der tidligere var Vankundighedens Mørke og Overtro. Den, der ser saaledes paa den moderne Kultur, sidder nu som den højtærede Kultusministers Kollega. Det er altsaa ikke noget ejendommeligt for Socialdemokratiet, at Lederne inden for et Parti kunne se forskelligt. Maa jeg slutte denne Parantes med at sige til den højtærede Kultusminister, at med hvor dyb Respekt jeg end hørte paa hans korte, men ganske overordentlig energiske Udtalelse i Lørdags om sit eget personlige Standpunkt, vil jeg dog benytte Lejligheden her til ganske kort at tage Afstand fra, hvad han sagde om den moderne Kultur og dens aristokratiske Overmenneskelighed. Den moderne Kultur er demokratisk. Den almindelige Valgret udsprang af det attende Aarhundredes fritænkernes Aand og har kæmpet sig frem til Sejr igennem det nittende Aarhundrede mod Kirkens uforsonlige Modstand alle Vegne.

Jeg vender tilbage til Lovforslaget, til § 13, og erklærer, at jeg ikke kan finde mig tilfreds dermed. For det første — derpaa er der allerede under disse Dages Forhandlinger gjort opmærksom — vil man kunne tænke sig helt forskellige Ordninger i de forskellige Stifter. Det er muligt, at den røde Fane bliver tilladt i Sjællands Stift, men forbudt i Aalborg Stift. Dette er ikke heldigt. Den højtærede Minister sagde, at *noget* Overensstemmelse vilde der blive, idet det er Kirkens Overtilsyn, der skal stadfæste Menighedsraadets Reglement. Jeg finder det under alle Omstændigheder uforsvarligt at sætte et Parti, der staar saaledes til Kristendommen og Kirken, som den højtærede Minister udtalte i Lørdags — at sætte dem, om jeg saa maa sige, i en Undtagelsestilstand, selv om det kun er i et enkelt Stift. Vi maa have fælles Regler. Men jeg er navnlig utilfreds med, at Kirkens Overtilsyn skal stadfæste Reglementet, thi derved tror jeg kun Tilstanden bliver værre. Overtilsynet er jo i København Overpræsidenten og Biskoppen. For